

קונטֿרָס

סְגִּלַּת שׁוֹבְּבִיִּם

יגלה את סגילת ימים אלו, ימי שׁוֹבְּבִיִּם הַקָּדוֹשִׁים,
שִׁיכּוֹלִים לְפָעֵל בָּהֶם דִּבְרִים גָּדוֹלִים וּעֶלְיוֹנִים,
וַתַּתְקַן את כָּל מַה שָׁפָגָם בְּפֶגֶם הַבְּרִית — הַוְצָאת
זָרָע לְבָטְלָה, שֶׁהָא חֲטָא חֲמֹור עד מַאַד.

בְּנוֹי וּמִיסְדָּעָל-פִּי הַבָּרִי
רַבְנָו הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אָזְרָהָגָנוֹ וְהַצְפָּנוֹ
בְּזִצְינָא קָדִישָׁא עַלְאָה, אָדוֹגָנוֹ, מַוְרָנוֹ וְרַבְנָנוֹ
רַבִּי נְחַמָּן מִבְּרָסְלָב, זָכָתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וּעַל-פִּי דִּבְרֵי תַּלְמִידֵוֹ, מַוְרָנוֹ הַגָּאוֹן
הַקָּדוֹשׁ, אָזְרָנְפָלָא, אָשָׁר כָּל רֹז לֹא אָנִיס לֵיה
רַבִּי בָּתָן מִבְּרָסְלָב, זָכָתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וּמְשֻׁלָּב בְּפִסְזָקִי תּוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמְאַמְרִי
חַכְמֵינוֹ הַקָּדוֹשִׁים מִגְמָרָא וִמְדָרְשִׁים וּזְהָר הַקָּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדִפּוֹס עַל-יִדִּי
חַסִּידִי בְּרָסְלָב
עִיחָ"ק יְרוֹשָׁלָיִם תּוֹכְבָ"א

המזהר א"ש נ"י אמר, שסגולת ימים אלו
הנוקאים ימי שובביים, היא עולה על
כל הימים של כל השנה, כי ביא בימים
אלו אפשר לתקן את פגמי הברית —
הוצת זרע לבטלה שחתאו בהם, ועל-
כן אסור לבטל את הימים הללו בהבל
בריך, אלא שתיה כל מגמות ברצונות
ובכוספים לתקן את אשר שחת ופגם
בפגם הברית, ובנדאי אם יקבל על עצמו
לא לחזר אל השתיות שלו, ימחל לו
הקדוש ברוך הוא.

(אמר מזהר א"ש, חלק ב', אות תקנג)

קונטְרֶס

סִגְלָת שׁוֹבְבַי"ם

בָנֵי הַיּוֹרְדִים ! כַּתְוֵב (יְרָמִיה ג, יד) : "שׁוֹבוּ בָנִים
שׁוֹבַבַי"ם", וְהַתְקִינוּ תְקִידְמוֹנִים, שְׁחִימִים הַלּוּ,
שְׁבָהֶם קֹרְאִים פְּרִשְׁיוֹת : שִׁמּוֹת, רְאָרָא, בְּאָ,
בְּשִׁלְחָ, יִתְרוֹ, מִשְׁפְּטִים, הֵם מִסְגָּלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל
הַחֲטֹאים, וּבְפִרְטָה פְגָם הַבְּרִית — הַזָּאת זָרָע
לְבָטָלה. וְהַפְּקוּר כֶּבֶר נָזְפָר בְּתִקְוֹפתָה הַרְאָשׁוֹנוֹם,
בְּשִׁנְתָּה ה' אֲלָפִים קְנָ, בְּזִמְנוֹ שֶׁל בָּעֵל "תְּרוּמָת
הַדְּשָׁן", וְכֵן בְּמִשְׁךְ הַדּוֹרוֹת עַד הַאֲרֵי זְיַ'ל, דָבָר
מֵזָה וְגַלָּה לְתַלְמִידִיו, שְׁבָשְׁבוּעוֹת אֵלוּ שְׁקֹרְאִים
בָּהֶם הַפְּרִשְׁיוֹת הַגְּלִיל, שְׁהֵם רְאֵשִׁי תְּבוֹתָה : שׁוֹבַבַי"ם,
הֵם יִמֵּי סִגְלָה לְתַקֵּן כָּל הַחֲטֹאים וְהַעֲוֹנוֹת, וּבְפִרְטָה
חֲטֹא פְגָם הַבְּרִית — הַזָּאת זָרָע לְבָטָלה, שְׂזָהוּ
חֲטֹא הַכִּי חָמֹר. וְכָמוֹ שְׁכַתּוֹב (בְּרָאֵשִׁית לְח, ז) : "וַיְהִי
עָרָ רָע בְּעִינֵי ה' וַיִּמְיַתֵּהוּ ה'". וְכַתְוֵב בָּזָהָר, שְׁהַחֲטֹא

הזה הוא מיתה עולמית, שלא ישיג ארכות חיים, רוחניתיות חיית אלקות, ועל חטא זה נאמר (משל ב, יט): "כל באיך לא ישובון ולא ישיגו ארכות חיים", כמו שהוא אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מור"ז, חלק א', סימן ה'); אבל רבנו ז"ל אומר (שיחות-הבר"ז, סימן עא), שגם את זאת יכולים לתקן — אם אדם יתקרב אל הצדיק האמת, הוא יכול לתקן את הפל, כי הצדיק מוסר את נפשו בעבור נשות ישראל, יורד אליהם ומלמד אותם דרך איך להתקرب אל הקדוש-ברוך-הוא, מחייה אותם, וחזק אותם, מעוזד ומישמיח אותם, על-ידי עצותיו הקדושות. וכך אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מור"ז, חלק א', סימן קעז), שיש כח לצדיקים למחל עוננות, כי הם מצדיקים בנו את הדעת האמת (דברים ד): "אתה קראת לדעת, כי ברוחך הוא אלקים, אין עוד מלבדו", ברגע שאדם חטא בפגם הברית — הוצאה ברע לבטלה, נפגם לו כל המתח-מחשבה. ומה בא כל החטא המגנה זה? שאדם מכניס בעצמו הרהורים רעים, דמיונות, מדמה לעצמו, רחמנא לאצלו, כל מיini תמנות תועבה והרהורים מגנים ורעיון נאות מלכליים, אשר מזה מתחם ובאו לחטא המגנה זה, שהוא חטא בפני חמור, ובורא קליפות

וּמְשִׁחִיתִים, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְנָנוּ ז"ל (לקוטי-מור"ז, ח' ל' א', סימן קמא), שַׁחֲחַתָּא הַזֶּה בּוֹרָא מְשִׁחִיתִים הַמְלֻוִים אֶת הָאָדָם תָּמִיד, וּבְפָרֶט לְאַחֲרֵ שְׁגַפְטָר, וְזֹהוּ בְּזַיּוֹן גָּדוֹל לְגַפְטָר שְׁמֻלוּם אֹתוֹ אֶלְפִּי אֶלְפִּים וּרְבָבּוֹת קָלְפּוֹת וּמִזְיקִים. אָדָם יִכּוֹל לְהִסְטוּבָבּ בָּזֶה הַעוֹלָם עִם מִלְבָוֵשִׁי כְּבָוד, מַחְזִיק אֶת עַצְמוֹ לַרְבָּבָן, גָּאוֹן וּמִקְבֵּל, וּבְגִינִּי-אָדָם רְצִים אַחֲרֵיו וְצֹעֲקִים: מִקְדָּשׁ, מִקְדָּשׁ, וְזֹכְרֵי הָרָאות רֹאִים, שָׁאָדָם זֶה מִשְׁחָת! וְלֹא בָּקָשׁ שָׁאַיִן לוֹ חָלָק בְּקָדְשָׁה, אֶלְאֶ מִסְכָּן, מִסְכָּבָבּ בְּאֶלְפִּים וּרְבָבּוֹת רְבָבּוֹת קָלְפּוֹת וּמְשִׁחִיתִים, כְּמוֹ שָׁאַרְעַבְיִמְיִי רַבְנָנוּ ז"ל (כמובא שיחות-הבר"ז, סימן רמט), שְׁהִיה אֵיזָה מִקְבֵּל שְׁהִיה כְּעָסֵן גָּדוֹל, וּנְנוֹתֵן מִכּוֹת רְצֵחָה לְפֹועֲלֵיו, וּפְעָם בְּרָחָה אֵיזָה פֹּועֵל אֶל רַבְנָנוּ ז"ל, וְאָמַר לוֹ שָׁאָדָם זֶה מִפְּהָא אֹתוֹ וְהַוָּא כְּעָסֵן גָּדוֹל, וְצֹהָה רַבְנָנוּ ז"ל שִׁבְיָאוּהוּ אֶלְיוֹן. אָמַר לוֹ רַבְנָנוּ ז"ל: לִמְהּוּ כְּתָוב "וְנִיהִי עָרָבָע בְּעִינֵי ה'" וְלֹא כְּתָוב רְשָׁע? אֶלְאֶ מַלְמֵד שְׁכֵל הַחֹטֵא בְּחַטָּא הַמְגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל פָּגָם הַבְּרִית — הַזְּכָאת זָרָע לְבִטְלָה, הַוָּא כְּעָסֵן גָּדוֹל, אִישׁ רָע, שְׁקוֹרֵין בִּין, תָּמִיד בְּכֻעָס. וְתַכְףֵּ כְּשֶׁשֶּׁמַע אֶת זֹאת מִרְבָּנוּ ז"ל, הַבִּין אֶת הַרְמֹז וְהַחְלָל לְבִכּוֹת, וְשָׁאַלוּ רַבְנָנוּ ז"ל: מָה יִשׁ לְכָ בְּיַד? וְהִיא לוֹ סְפִּרְכָּבָלָה. עֲנָה וְאָמַר רַבְנָנוּ ז"ל: אָסִיר לְכָ לְלִמְדָה

ספר זה, כי קבל"ה גימטריה נורף; נורף אסור לו ללמד קבלה. לפעמים מכאן, אדם מקבל, אשר מחזיקים אותו לצדק קדוש, ואיננו יותר מנורף; ולכון צריכים לבקש הרבה מאתו יתברך, לדעת אל מי להתקרב. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מורן, חלק ב', סימן ח'), **שצריכים לחפש ולבקש הרבה את מקדוש ברוך הוא, למצא את הצדיק האמת שבדוק בו יתברך, יוכל לברך ולזכך את דעתו, שיזכה לברור זוכה המדמה**, כי רחמנא לישובן, אדם שחווטא, הוא מלא דמיונות, ובפרט מי שנכנס בתאות נורף, רחמנא לאצלו, היא בניה רק על דמיונות הרהורים מגנים, תמיד חושב מזהום וטעוף, עד שייש בנייד אדם שמכורים לזוּהמה זו, שמקרחים להרהר הרהורים רעים, ונכנסו כלל-כך לדמיון זה, שאינם יכולים לצאת ממנה. ולכון צריכים להתקרב להצדיק האמת, שהוא יכול לברך ולזכך את המדמה, ולהכנס בנו חדש בעולם, לידע שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בהסדר וברחמים, באזדק ובמשפט, ומתר וմברר לנו את המדמה, שנזכה להרגיש רוחנית חיית אלקיות, ולהdash חדשתי תורה. אבל צריכים הרבה הרבה לבקש יתברך, למצא צדיק כזה, שייש לו רוח-הקדש ונבואה, ודברוק לגמרי

בַּהֲקָדֹשֶׁ-בָּרוּךְ-הֵוא. כִּי בָּזָה הַעוֹלָם יִכּוֹלִים לְהַטְעוֹת
בְּגִינִּי-אָדָם וְלִחְיוֹת בְּדָמִיּוֹן אֶחָד גָּדוֹל. וְאוֹי לוֹ לְאָדָם
שְׁנַפְלֵל וְנִכְנֵס לְדָמִיּוֹן הַזֶּה. הַדָּמִיּוֹנוֹת הַוּרְסִים אֶת
הָאָדָם, עַד שִׁישְׁנוּם מִפְּשָׁש חֹלִים מִפְּחַד הַמְּדֹפהּ,
וּבְפִרְטִיּוֹת דָּמִיּוֹנוֹת שֶׁל נָאוֹף, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן.
וְאוֹמְרִים חַכְמָינוּ הַקָּדוֹשִׁים (ירושלמי שבת, דף עה:) על
הַפִּסּוֹק (דברים ז, טו): "וְהַסִּיר הַווֹּי"ה מִמֶּךָּ כָּל חָלֵי"
— זה הַרְעִיוֹן; אָדָם נִכְנֵס בְּרַעִיוֹנוֹת וּבְדָמִיּוֹנוֹת,
שֶׁזֶה רֹודֵף אֹתוֹ, רֹוח רַעֲהָ נִכְנֵס בּוֹ, אָמֵר רְשֵׁי:
שֶׁזֶה הוּא שֵׁד, עַד שִׁגְנְסֹו בּוֹ מִחְשָׁבֹות הַתְּאָבּוֹת, וּמְרַ
וּחַשְׁךְ לוֹ הַחַיִּים, וְאַינּוּ רֹאָה סֹוףׁ וְקַץ לְצַרְוֹתָיו, אָנִי
מִחְלִיט לְעַשֹּׂת מִعְשָׂה בְּעַצְמוֹ, וּרְחַמָּנָא לְצַלֵּן,
מַאֲבִיד עַצְמוֹ לְדִעָת, וְזֶה בָּא מִהַּרְעִיוֹנוֹת וּמִדָּמִיּוֹנוֹת
שֶׁלּוּ. וְלֹכֶן אָמֵר רַבְנָנוּ ז"ל (לקוֹטִי-מוֹהָר"ן, חָלֵק א', סימן
כה): כִּשְׁאָדָם חֹטֵא, מַתְּגַבֵּר עַלְיוֹ כַּמְּה הַמְּדֹפהּ, וְאָדָם
צָרִיךְ לְצַאת מִזֶּה וְלִבּוֹא אֶל הַשְּׁכָל, וּמַהוּ הַשְּׁכָל?
לְהִכִּיר אֶת הַקָּדוֹשֶׁ-בָּרוּךְ-הֵוא. כְּמַנְבָּא (לקוֹטִי-מוֹהָר"ן,
חָלֵק א', סימן א'), שָׁאִישׁ הַיְשָׁרָאֵלי צָרִיךְ לְהִסְתְּפִלָּל עַל
הַשְּׁכָל שְׁבָכֶל דָּבָר, בְּכָל פְּרַט יִשׁ חִיּוֹת אַלְקִית,
שַׁהֲקָדֹשֶׁ-בָּרוּךְ-הֵוא מִתְּחִיה אֹתוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (נְחַמִּיה
ט, ו): "וְזֹאת מִתְּחִיה אֶת כָּלָם", וְלֹכֶן אַרְיכִים הַרְבָּה
לְבַקְשׁוּ יְתִיבָה, וּבְפִרְטָה בִּימִים אַלוּ "סְגָלָת

שוביים", שהם ימים שיכולים לתקן בהם חפל, כי הם ימי סגלה. וכך הערך להתעורר בתשובה ולתקן את המדות הרעות שנקנסו בנו, ובפרט מעת הפעט והרציחה, אשר יש בני אדם שהם בענסנים ורגזנים, וחכמינו הקדושים אומרים (קדושין מא): רגון לא עלתה בידו אלא רגונותא; מי שהוא תמיד רגון וכען, אינו פועל מואמה, ובני אדם לוועיגים לו, ואיןו שם על לב שמעשו המגנים מגלה ברבים, שהוא פגום בהוצאה זרע לבטלה. כי מי שהוא עצבני, ולבו מלא כעס, סימן שהוא פגום, אשר זה מה שאומר החכם מכל האדם (ק浩ת יא, י): "וְהִסֶּר כעס מלבה, וְהַעֲבֵר רָעָה מִבָּשָׁרָךְ", חטא זה של הוצאה זרע לבטלה נקרא רע, "וְהִסֶּר כעס מלבק" — אם לא היה בכעס, אזי "וְהַעֲבֵר רָעָה מִבָּשָׁרָךְ" — לא טובא לחטא המגנה זה שנקרא רע; רואים בני אדםرعاים וכענסנים, ובאים לבייתם ומתקפרצים על האשה והילדים, ונותנים מכות לה ולה, ומגליים שהם מוחים עמוק בתקנות גוף, רחמן לאן, הוצאה זרע לבטלה. וכך אמורים חכמינו הקדושים (שבת קה): **המקרע בגדיו בחתמו והמשבר כליו בחתמו והמפזר מעוטיו בחתמו, יהי בעיניך כעובד עבדה זהה,** כי אם אדם היה מאמין

שֶׁהַקָדָשׁ־בָרוּךְ־הֵוא מֶלֶא כָל הָאָרֶץ כְבוֹדוֹ, וְהֵוָא יִתְבָרֵךְ מִמֶלֶא כָל עַלְמִין וִסְוָבֵב כָל עַלְמִין, וְהַכָּל זֶה אֲלֻקּוֹת גִּיאֲלֻקּוֹת זֶה הַכָּל, אֶنְפָעַם לֹא הִיה בְכֻעַס, אֶלְאָ סּוֹבֵל עַל כָל הַעוֹבֵר עַלְיוֹן, כְמוֹבָא בְדָבָרִי רַבְנָנוּ זַיִל (לקוֹטִי-מוֹתָרָן, חָלָק א', סִימָן קְנָה): כְשִׁישׁ לְאָדָם אֲמֹנוֹה, יִשׁ לֹז כְחַ הַגָּדָל וְכְחַ הַצּוּמָח, וְשָׂוִים דָבָר בְעַזְלָם אֵינוֹ יִכּוֹל לְשִׁבְרוֹ, יִשׁ לֹז אֲרִיכָות אֲפִים וְסְבָלָנוֹת, לְאַכְן אָם אֵין לְאָדָם אֲמֹנוֹה בַהַקָדָשׁ־בָרוּךְ־הֵוא, מִסְכָן, הֵוָא פְעַסְן וְרוֹצָח, אֵין לֹז סְבָלָנוֹת, וְאֵינוֹ יַזְדַע מָה לְעַשּׂוֹת. וְלֹכֶן אֵנוֹ עֲדִים לְמִרְיבּוֹת כְאֵלוֹ הַגְּנַעֲשׂוֹת בְבָתִים בְרָצִיחָה כֹזוֹ, שְׁהַהְכִירָת לְהַתְגִּרְשָׁשׁ. וּבָאֶמֶת מָה אַתָּךְ? ! לִפְמָה אַתָּה עַצְבָנִי? ! לִפְמָה תְהִיה בְכֻעַס? ! הַלָּא הַפְעֵס לֹא יִבְיאֶךְ לְשָׂוִים דָבָר, רַק צְרוֹת וִיסְפּוּרִים; יִשׁ מִאָמֵר הַחֲכָם: "מֵי שְׁהַסְבֵל דָרְכְךָ, יָרִישׁ אֶת בֵית שׁוֹגָנוֹ"; רֹאִים אָדָם שִׁישׁ לֹז שְׁכַנְן רֵע הַמְצִיק וְמַזִיק לֹז, וְאָם יִשׁ לֹז סְבָלָנוֹת, לְבִסּוֹף הַשְׁכַנְן נָסָג, וְהָאָדָם יוֹרֶשׁ בֵיתוֹ. הַכָּל תַלְוי כְפִי מִדְתַת הַסְבָלָנוֹת, אֲשֶׁר אֵין מִדָה יִפְהַ וַיַּקְרֵה הַיִמְנָה בְחֵי הָאָדָם, וְזֹהוּ תָקוֹן הַבְּרִית, תָקוֹן הַוּצָאת זָרָע לְבִטְלה.

וְלֹכֶן בִּימִים אַלְוִי "ימִי שׁוֹבָבִי"ם", שְׁקוּרָאִים

בָּהֶם פְּרִשְׁיוֹת: שִׁמּוֹת, וְאֶרְאָ, בָּא, בִּשְׁלָחָ, יִתְרוֹ, מִשְׁפְּטִים; עַלְיָנוּ לְעַבֵּד עַל נַקְדָּה זוּ — לְעַקְרָב מְאֻפְנָנוּ אֶת הַכּוֹעֵס וְהַרְצִיחָה שְׂגָכְנָס בָּנוּ וְלִהְיוֹת סְבָלָנִים. אָוּמָרִים חֲכָמָינוּ הַקָּדוֹשִׁים (סְנַהֲרִין כב.): כָּל הַכּוֹעֵס, אֲפָלוּ שְׁכִינָה אֵינָה חַשׁוֹבָה כְּנֶגְדָוּ; כִּי אִם קָיִה אָדָם מַאֲמִין שַׁהַקָּדוֹש־בָּרוּךְ־הָוּא אָתוֹ וְאֶצְלָוּ, קָיִה מְדַבֵּק עַצְמוֹ בָוּ יִתְבָּרָךְ, וְאוֹהֵב אֹתוֹ יִתְבָּרָךְ, וְאֵין עוֹד נָעַם וְאַהֲבָה גְדוֹלִים יוֹתֵר מֵזָה, שָׁאָדָם מַרְגִּישׁ שַׁהַקָּדוֹש־בָּרוּךְ־הָוּא נִמְצָא אָתוֹ, עַמּוֹ וְאֶצְלָוּ, וְהָוָא מִסְבָּב עַמּוֹ אַלְקָוִת, וּמְצִיר בְּדִעָתוֹ אֵיךְ שְׁכָל הַעוֹלָם כָּלּוֹ זֶה אֵין סָוף בָּרוּךְ הָוּא, וְהַכָּל זֶה אַלְקָוִת וְאַלְקָוִת זֶה הַכָּל, וְהָנָא עֹומֶד בְּאַמְצָעָ אַלְקָוִת, וּמְשַׁתְּعִישָׁע בְּשֻׁעָשָׁע דְמַלְכָא, אֵיזָה תְּעִנָּג רַוְחָנִי הָוָא זֶה, וְהָוָא מְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹש־בָּרוּךְ־הָוּא וּמִסְפָּר לְפָנָיו כָּל הַעֲוֹבֵר עַלְיוֹן, אֲשֶׁר אָוּמָרִים חֲכָמָינוּ הַקָּדוֹשִׁים (סְנַהֲרִין כב.): הַמְתַפְּלֵל, צְרִיךְ שִׁירָאָה עַצְמוֹ כְּאֹלוּ שְׁכִינָה כְּנֶגְדָוּ, שְׁנָאָמֵר (תְּהִלִּים טז.): "שְׁוִיתִי הַנְּזִיהָ לְנֶגְדִּי תְּמִיד", זֶה עַקְרָב הַשְׁלִמּוֹת, שָׁאָדָם צְרִיךְ לְמַرְגִּישׁ כָּל־כָּךְ קָרוֹב אֶלְיוֹ יִתְבָּרָךְ, שָׁאַיְנוּ שׁוֹמֵעַ כָּלּוּם רַק אַלְקָוִת, וְאַיְנוּ רֹואָה כָּלּוּם רַק אַלְקָוִת, וְאַיְנוּ נוֹשֵׁם כָּלּוּם רַק אַלְקָוִת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בָּזָהָר (תקונִיגִיזָהָר לוֹ: וְעוֹד): אָוִיר — אוֹר יִ, אוֹר

הַחֲכָמָה הָעֶלְיוֹנָה. אֲבָל הַמֶּמֶח וַהֲדֻעָת וַהֲשִׁכָּל שָׁלַנוּ כָּל-כֵּךְ מִצְמָצָמים, עַד שָׁאַדְם חֹשֶׁב: "אָנָי יוֹצָא בְּחוֹזֵן וְנוֹשֵׂם אֹירֶץ צָח וַזָּק", וְאַינְנוּ שֶׁם עַל לֵב שְׁנוֹשָׂם אֱלֹקָות, כִּי הַקָּדוֹש-בָּרוּך-הּוּא פֵה. וְלֹפֶת אֵין אָדָם זָכוֹה לְהִגִּיעַ לְמִדְרָגָה זוֹ? כִּי פָגָם בְּדַעַתּוּ, וְמַחֲזָה מְלַא זָבֵל וְהַרְהָוִרים רַעִים, חֹשֶׁב מִנְשִׁים, מִסְתַּכֵּל בְּתִמְנוֹנּוֹת תֹּועֶבֶת, שְׁמַגִּיעַ עַל-יְדֵי-זָהָר לִידֵי הַחֲטָא הַמְגַנֵּה הָזָה שֶׁל הַוּצָאת זָרָע לְבַטְלָה, שְׁאֵין אָף אֶחָד שַׁיְהִיא נָקֵי מִזָּה, וְעַל זָה שְׁלָח לְנוּ הַקָּדוֹש-בָּרוּך-הּוּא אֶת הַצָּדִיק הָאָמָת, שְׁלוֹחָם מִלְחָמָת הַרְגִּי"ה וּמִנְצָחָת. וְלֹכֶן אֲשֶׁרִי הָאָדָם הַזָּכוֹה לְהַפִּיצַן אֶת אָוֶר רַבְּנוֹ ז"ל, שַׁהְוָא הַצָּדִיק הָאָמָת שְׁגַשְׁלָח בְּדַוְרוֹתֵינוּ אַלּו לְתַקֵּן חֲטָא זָה, וְגַלְהָ לְנוּ אֶת הַסּוֹד שֶׁל עֲשָׂרָה מִזְמוֹרִי תְּהִלִּים. וְאָמַר (לקוטי-מוֹהָר"ז, חֶלְקָה א', סִימָן רָה), שִׁישׁ עֲשָׂרָה מִזְמוֹרִי תְּהִלִּים, שְׁמִסְגָּלִים לְתַקֵּן אֶת הַחֲטָא הַמְגַנֵּה הָזָה שֶׁל הַוּצָאת זָרָע לְבַטְלָה שֶׁל מִקְרָה לִילָה. וְאָמַר רַבְּנוֹ ז"ל (שִׁיחָות-הָר"ז, סִימָן קְפָה), שִׁמְיִ שִׁיבּוֹא אֶל הַצִּיּוֹן שֶׁלֹו, וַיִּתְן פְּרָוטָה לְצִדְקָה, וַיֹּאמֶר שֶׁם הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרִי תְּהִלִּים, אֲפָלוּ אִם עַצְמוֹ וְגַבְהָוּ תְּחִטָּאֵיו וְפִשְׁעָיו, יַעֲשֵׂה לוֹ טוֹבָה נִצְחִית. וְלֹכֶן מַי שְׁשׁוּמָע דְבָרִים כְּאַלּוּ מִצָּדִיק אָמָת שְׁהַבְּטִיחָה הַבְּטָחָה כֵּזֹו, אֵין שָׁום נִסְיָוָן לְהִיּוֹת בָּצִיּוֹן שֶׁלֹו,

על-כָל-פָנִים פָעֵם בְחִיִים, וְלֹמֶן פְרוֹטָה לְאַדְקָה,
וְלוֹמֶר הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרִי תְהִלִים, וְעַל-כָל-פָנִים בְכָל
יֹם וַיּוֹם יֹאמֶר אָדָם 'תָקוֹן הַכָּלְלִי', שֶׁהוּא תָקוֹן
הַמְחִין, אֲשֶׁר אוֹמֵר רַبְנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהָר"ז, ח' ל' א',
סימן כט): כִּשְׁאָדָם זֹכָה לְמַחִין לְבָנִים, זֶה 'תָקוֹן
הַכָּלְלִי', תָקוֹן הַבְּרִית. וְלֹכֶן אֲשֶׁרִי אָדָם הַמְצִיאָת
וְאוֹמְרוֹ. וְאוֹמֵר רַבְנוּ ז"ל: אֲפִי שֶׁזֶה תָקוֹן כָל-כֵךְ קָל,
עַמְכָל זֹאת יָהִיה כָל-כֵךְ קָשָׁה לְאָמְרוֹ, מִפְנֵי שֶׁאָנִי
צְוִיתִי, כִּי כָל דָבָר שַׁרְבָּנוּ ז"ל צָהָה, קָשָׁה עַל
בְּנֵי-אָדָם לְקַיְמָוּ. הַגָּהָה בְּנֵי-אָדָם בָוּנִים בָוּנִים,
וְעוֹסְקִים בְדָבָרים נְפָלָאים וּמְצֻלִיחִים, וּבְרָגָעָ שֶׁזֶה
מַגִּיעַ לַרְבָּנוּ ז"ל, מַתְפִּשְׁט הַטְמָ"ה-מִ"מְ"בָעָצָמוֹ,
וּמַזְכִּיא אֶת כָל הַחֲצִים לְשִׁבְרָה וּלְעַכְבָּה וּלְמַנְעָה, וְאֲפִי-
עַל-פִּידְכָן עַמְסִירֹות נְפָשָׁה יְכוֹלִים לְעַבר עַל הַפְלָל.
וְכָמוֹ שֹׁאָמֵר מִזְרָנָ"ת ז"ל (לקוטי-הַלְכּוֹת, הַכְשֵׁר גָלִים,
הַלְכָה ד'): בָאָפָן שִׁיזְבָּה אָדָם לְהַתְקִרְבָּה אֶל הַצָּדִיק
הָאָמֵת, אֵי אָפָשָׁר בְשָׁום פָנִים וְאָפָן, אֶלָא עַל-יִדִי
מִסִּירֹות נְפָשָׁה. פְשָׁוֹטוּ כְמַשְׁמָעוֹ. וְאוֹמֵר רַבְנוּ ז"ל
(לקוטי-מוֹהָר"ז, ח' ל' א', סימן קnb): כִּשְׁיוֹרְדָת נְשָׁמָה
קְדוֹשָׁה, שִׁיכְלָה לְתָקוֹן אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, מַעֲמִידִים
בְפִתְחָה יִרְאָשָׁמִים, שְׁלָא יִתְן לְהַכְנָס אֲלֵינוּ, שֶׁזֶה מַה
שָׁאָנוּ רֹאִים הַיּוֹם, שִׁישָׁ רָאֵשׁ יִשְׁיבָה, רָאֵשׁ כּוֹלָל,

רב ירא ה', אבל חולק על רבינו ז"ל, ואינו נותן להנץ לרבנו ז"ל, אין מרצה לתלמידיו להתקרב אליו רבנו ז"ל, ואם לא די בכך, אזי בא הפט"ד-מ"ם ועשה מחלוקת גם בפנים. ואומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות צדיק, סימן קמט): **ההתנגדות על הצדיקים**, זה בא מהתנגדות שבין הצדיקים בעצםם. מהיכן בא שיש ראש ישיבה או מגיד שעור או רב ירא ה', שיחلك על רבנו ז"ל, אשר רק מגלת את הקדוש ברוך הוא, ומגניש בנו תשובה עצומה למד תורה, לזכות לטיל ולהיות בכלל מקומות התורה הקדושה, כמו שגتن לנו סדר-דרך-הלמוד נפלא מאד, פמונבא (שיחות-בר"ז, סימן ע), שאדם יכול למד מקרא, משנה, בבלי, ירושלמי, תוספთא, רמב"ם, טור ושולחן ערוך, וכל ספרי המדרשים, וכל ספרי הזהר ומוסר, וזה כלל אחד ואחד מאננו יכול לקיים, אם רק יצית אל רבנו ז"ל. והנה איך בא שיש מתנגדים עליהם? אלא זה בא מהמתנגדים מבפנים, שיש גם בפנים ליצנים גדולים, שהם שלוחי הפט"ד-מ"ם. כי הפט"ד-מ"ם מאד מפחד, שדבר רבנו ז"ל יתגלה בעולם, כי כך ספר (ספריניד-מעשיות, מעשה זו, מזביב והעכיש), שקדם שירדה נשמהו לעולם, הפט"ד-מ"ם עשה צעקות וקளות, שאם הנשמה הזו תרד,

אין לו מה לעשות בזה העוֹלָם, ואמרו לו, שהנשמה
הזו מכרחה לרדת, ואפקה תמצא לעצמך עצה. ויצא
בחוץ, ותזר עם איזה זקן וצחק, ואמר: הנשמה זו
יכולה לרדת, כי ידע שהענין של ריבנו זיל היה
לצחוק, מס ושלום, ולא ירצה להתקרבה אליו. ואמר
ריבנו זיל: הליונות אין מglich לאדם להתקרבות
לצדיקים. ולכון צרייך מסירות נפש גדולה, וזה
יכולים לעבור גם את הירא שםים שעומד על
הפתח; כי מי שחתא בהוצאה זרע לבטלה, זה
הכנס בו דכוון פנימי, והוא בעצבות ובMRIות,
כמו שרואים בגני-אדם, שעלה לא דבר לפטע בהתאם
נעשים עצובים, ואינם יודעים על מה ולא מה.
אומרים חכמינו הקדושים, זה בא מחשדים
והרוחות, כי למה נקרא 'קטב MRI' ? שטמבר חייו
של אדם. ומהikan באים השדים הלו ? על-ידי
שהאדם חוטא בפוגם הבrait — הוצאה זרע לבטלה.
ולכון בימים אלו "סגלת שובבי"ם", עליינו לתקן
חטא זה, ואיך ? על-ידי שנתקנה לעצמנו את מחת
הפטבלנות, לסבל כל מה שעובר علينا. יש מאמר
החכם: הפטבל — טוב שביו עצים; אדם מחהפץ
যוּצָאִים, וمبקש עצות מה לעשות ואיך לצתת
מהפטבל שנקלע אליו, ומהו הפתרון לאלה שטבע

בה? אומר ה'חכם: הַסְבֵל — טוב שְׁבִיּוּצִים, הַינּוּ תְהִיכָה סְבָלוֹן, כי מי שֶׁהוּא סְבָלוֹן — הוּא הַמִנְצָחָה, אֲבָל אֵי אָפָשָר לְהַגִיעַ לְסְבָלָנוֹת וּלְאֲרִיכָות אַפִים, אֶלְאָ עַל-יְדֵי אַמּוֹנָה, כֹל מֵי שִׁיוֹתָר חִזְקָה בְּאַמּוֹנָה בַּהֲקָדוֹשָׁבְרוֹךְ-הָוּא, וּבְטַל לֹאִין סֻוףְ בָּרוֹךְ-הָוּא, הוּא סְוִבל וּעֹבֵר עַל הַכָל. אָנוּ רֹאִים שְׁהַצְדִיקִים הַקָדוֹשִים הַדּוֹקִים בָּאִין סֻוףְ בָּרוֹךְ-הָוּא, עַלְיהֶם יִשְׁכַל-כֹה הַרְבָה קָטוֹרָגִים וּמְחַלְקָת, וּמְדָבָרִים עַלְיהֶם לְשׂוֹן-הָרָע, רְכִילוֹת וּלְיִצְנּוֹת, וּמְתַלּוֹצָצִים מִמֶּהָם, כְמוֹ שֶׁאָמַר רַבְנוּ ז"ל (לקוֹטִי-מוֹהָר"ז, חָלָק א', סִימָן קָסָג), שִׁישָׁ אָדָם שְׁגַעַשָּׁה מִכֶּל כָּלּוֹ דָבָר, וְצִרְיךָ לְהִזְהַר בְּפֶה שֶׁל כָל בְּנֵי-אָדָם, וְכָל אָחָד לוֹעֵס אָתוֹת עַל לֹא-דָבָר. אֲבָל הַצְדִיק הָאֶמֶת מוֹסֵר אֹת נְפָשָׁו, שַׁזָּה הַשֵּם שֶׁלֽוֹ, כְמוֹ שְׁכַתּוֹב (בראשית ב, יט): "נְפָשָׁ חִיה הָוּא שְׁמוֹ", וְאָמַר רַבְנוּ ז"ל (לקוֹטִי-מוֹהָר"ז, חָלָק א', סִימָן רָס), שְׁהַצְדִיקִים הָאֶמֶתִיִים מוֹסְרִים נְפָשָׁם, שִׁידָבָרוּ עַלְיהֶם כָל דָבָר אָסּוֹר, הַעֲקָר שִׁיקְרָבוּ אֹת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְקוֹנָם, שַׁזָּה גְּקָרָא לְמִסְרָ אֹת הַגְּפֵשׁ, הַינּוּ לְמִסְרָ אֹת הַשֵּם שְׁלָהֶם, שְׁמַסְכִים שִׁידָבָרוּ עַלְיהֶם כָל דָבָר אָסּוֹר; וְלֹעֲמַתָם יִשְׁ צְבּוּעִים, נֹאָפִים כְּכָלְבִים, עַמְּ-אָרְצִים וּנוֹכְלִים, שְׁכָלָם מִתְזִיקִים אֹתָם לְעֹבְדֵי ה', וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מִהְצִיבָ�וֹת הַמִנְחָת פְתַח

בגדיהם. ולכון עלינו לבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא, שלא נטעה עצמנו, ונזכה להתקרב לאדין האמת, שעצותו עצות מעלה מआ דatti, מעולם הבא, ואין לו שם אינטירס, הוא תי בעולם הבא כדמות העולם זהה. ובמובא בדברי רבנו ז"ל (בשיחות-גר"ז, סימן צו), שאדם צריך להריגל עצמו עוד בזמנים חיותו לחיות כמו בעולם הבא, ושם אין פחרות, ולא קנאה, ולא כבוד — רקALKOTH. כך הצדיקים, אין להם בזה העולם מואמה — רק את הקדוש-ברוך-הוא! איזהنعم ואהבה זה! אילו חיים הם. ואיך זוכים להגיע לזה? רק על ידי שמתקרבים אל הצדיק. אבל הפט"ד-ם פוחד מהצדיק זהה שיכول לעורר ולשמח ולעוזד ולא מץ את נשמות ישראל, ולכון מביא עליו מחלוקת, שבנוי-אדם יתרחקו ממנו, כי הוא יגלה ויפרנס את כלם, אבל לא את הצדיק. ובמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלוות, תחומיין, הלכה ו'), שהה מה שבטוב אצל מלך, שהיה חותך זగות וזרקן לפניו מעלה. וכך הפט"ד-ם לוזק אחד שהויא זנב, מאינשי דלא מעלי, וזרקן לפניו מעלה, בגין מפרשמו, שכולם ירצו אחראי, העקר שהצדיק האמת יהיה געלם ונסתור; כי הפט"ד-ם אינו מפחד אם אדם יהיה

מִקְרָב אֶל אֵיזָה שְׁקָרֶן, רַמְאִי וְצַבּוּעַ, שְׁרָ"ז הַשׂוֹרֶץ עַל הָאָרֶץ, כִּי אָדָם מִמְּלָא לֹא יָצַלְתָּח עַל יָדוֹ, וְלֹא יָגַע לְשָׁוֹם מַעַלָּה; אֲכָל אֲכָפָת לוֹ מֵאָדָר, שֶׁאָדָם יְהִיא מִקְרָב אֶל צַדִּיק אֶתְّמָת, שִׁיחָדִיר בּוֹ אַמְוֹנָה פְּשָׁוֹטָה בּוֹ יַתְּבֻּרְךָ, שֶׁגֶם הַוָּא יַתְּחִיל לְדָבָר אֶל הַקָּדוֹשֶׁ-בָּרוּךְ-הַוָּא, שֶׁגֶם הַוָּא יַגְנֵב דָּקוֹת יַקְרֹות לְהַסְּתָּכֵל עַל הַשָּׁמַיִם וְלוֹמֵר: "רַבּוּנוּ שֶׁל עַוְלָם, אָנָי אָוְהָב אָוְתָךְ, רַבּוּנוּ שֶׁל עַוְלָם, אָנָי רֹצֶחֶת לְהַכְּלֵל בְּאַין סָוִף בָּרוּךְ הַוָּא, רַבּוּנוּ שֶׁל עַוְלָם, אָנָי חֹזֵר בְּתַשְׁוָבָה, רַבּוּנוּ שֶׁל עַוְלָם, אָנָי מַקְבֵּל עַל עַצְמֵי לְהִיּוֹת דָּבָוק רַק בָּהּ. וְעַל זה הַסְּמָךְ-דִּמְ"ם מִפְּחָד מֵאָדָר, וּמְכָל שְׁכִינָה וּכְלָשְׁכִינָה אָמָר זֹכֶה עַל-יְהִי הַצָּדִיק הֶאֱמָת לְלִימָד בְּכָל יּוֹם מִקְרָא, וַיִּזְכֶּה לִסְעִים בְּכָל שְׁבוּעָ שְׁנִים מִקְרָא וְאֶחָד תְּرִגּוּם, שֶׁזֶה מִמְשִׁיךְ עַל הָאָדָם יַרְאָת שָׁמַיִם, מִזֶּה מִפְּחָד מֵאָדָר. וְעַל אַחֲת בְּמַה וּבְמַה אָמָר אָדָם יַתְּחִיל לְלִימָד מִשְׁנִיות — מִזֶּה חֹשֵׁש מֵאָדָר, כִּי כֵּה אָוְמָרִים חַכְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פָּרָשָׁה ז', סִימָן ג'): אַיִן הַגְּלִילִית מִתְּכִנָּסֹות אֶלָּא בְּזִכְוֹת מִשְׁנִיות. הַוָּא מִפְּחָד שְׁיִהְיָה סָוִף וְקַץ לְגַלְוִות. וּמְכָל שְׁכִינָה וּכְלָשְׁכִינָה כְּשֶׁאָדָם זֹכֶה וְלוֹמֵד גַּמְרָא, פָּלָמָוד, בְּזָה הַוָּא שָׁוֹבֵר אֶת הַקְּלִפָּה וּמִבְּטַלָּה לְגַמְרִי, וּכְמוֹבָא בְּדָבְרֵי רַבָּנוּ ז"ל (לקוֹטִידָמוֹהָר"ז, חֲלֵק א', סִימָן רֵיד): פָּלָמָוד גִּימְטְרִיה

הקלפה לילית, שעלי ידי למוד תלמוד מכניעים את הקלפה זו מהחטא את האדם בפגם הברית — הוצאה ערע לבטלה. ולכן אשרי האדם המקרב אל הצדיק האמת שמחדר בו תשואה עצומה למד בכל יום מקרא, משנה, גמרא, הלכה, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורגן, חלק א', סימן סב): **כשיש** לאדם קשיות וספקות על הקדוש-ברוך-הוא, העצה — למד הרבה פוסקים, אז יזכה לשירות לב, כמו שכותב (תהלים קיט, ז): "אורך בישר לבב בלmedi משפטך צדקך", אם אתה רוץ שתהיה לך שירות לב, שלא יהיה לך קשיות עליו יתרך, תלמד משפטך ה', שכן ההלכה. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורגן, חלק א', סימן ח'): **כשהאדם לומד פוסקים שלחן ערוך הלכה**, הוא מבגר את הערע שנופל והטוב מטעלה, הטוב מתברר מהרע. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורגן, חלק א', סימן רפו): **כשהאדם לומד הרבה מרבה הלכה, נעשה בעל-הבית על העולם**, כי מגלה שדים, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ואין עוד דבר שמנгла כל-כך את הקדוש-ברוך-הוא כמו ההלכה. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורגן, חלק א', סימן יא): **הילך'ה ראש תבות**: **ה'ריעו ליה כיל ה'ארץ**. זה מגלה שכל

הבריאה כליה שרה להקדוש ברוך הוא. כי יש הלכות בדומם, מגליה שגם דומם זה אלקיות, יש הלכות בczomach, מגליה שגם בczomach יש אלקיות, יש הלכות בחיי, מגליה שגם בחיים יש אלקיות, יש הלכות בדבר, מגליה שגם בדבר יש אלקיות. ולכן ההלכה ראיית תבorth: היריעו להויה כל הארץ על ידי למד ההלכה, מגליה שכל הבריאה כליה שרה שירות ותשבחות להקדוש ברוך הוא. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן מא), שלפעמים הקדוש ברוך הוא עושה מופתים על ידי בעלי הפוסקים, כמו שכתב (דברי הימים א' טז, יב): "מפתחו ומשפטו פיהו", כי מי שלומד ההלכה, והוא נתקבל לפוסק הדור, אם פוסק ברוחנית — ההלכה כמותו, על אחת כמה וכמה שפוסק בגשמיota — ההלכה כמותו, והוא יכול להביא גיטים ומופתים, זה למד ההלכה. ולכן הזהיר רבנו ז"ל את כל אנשי שלומנו, ואמר (שיחות חבר"ן, סימן כת), שכל יהודי מחייב למד בכל יום ההלכה, בלי יוצא מן הכלל, חזך ולא עבר, כי ההלכה זה עקר האדם. ולכן לא בחגיהם, שהסתמך מ"ם עשה כל מני פעולות שבעולם לא לחת לאדם להתרוגב אל הצדיק האמת, שיחדר בו מהyi תשוקת התורה וגניעמותה, כਮובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-

מוּהָרֶ"ז, סָלָק ב', סִימָן עא): יֵש נְעִימּוֹת בַתּוֹרָה, וּמִשְׁרָק לְוָמֶד בָה, מְרַגִּיש אֶת הַגְּעִימּוֹת הָזֹה, וְאֵז זָוֶחֶה לְגָלוֹי אֶלְקוֹות, וְהוּא סְבָלָן עַל כָל אֲשֶׁר עֹזֶב עַלְיוֹ, וּמְרַגִּיש רק את הקדוש ברוך הוא, איזהنعم ואהבה היא זו, שאדם מציר בדעתו, אשר מלא כל הארץ כבודו, והוא מלא כל עולםינו וסובב כל עולםינו ובתוכו כל עולםינו. והעיקר — שׁוֹבָב את בעס". וזה מה שאנו צרייכים לעקר מאחנו אחת ולתמיד, ובפרט עכשו בימים קדושים אלו, שהם "סְגִלַת שׁוֹבָבִי"ם", שׁמְסָגְלִים לתקן פגם הברית — הוצאה רוע לבטלה, שמשם בא הצעס והרציה. ואומרים חכמינו מקדושים (מדרש אמרה): מזקנה קוֹפְצָת על הארץ מצעס; בונדי יש לאדם צער ועגמת נפש מבניו, אבל סבלנות צרייכים, ובזה פועלים הרבה יותר מאשר עם עצבים, ואומרים חכמינו מקדושים (פסחים סו): כל אדם שכועס, אם חכם הוא — חכםתו מסתלקת ממנו, אם היה כעסן — לא יפעל מואומה,adraba, יאבד את שכלו. רואים בגדי-אדם מטרפים ומשגעים, ועצבייהם מתפוצאים, ומוסאים כעסם על האשה, הילדים ומחברים וכו', ואינם קולטים שזה החטא המגנה של הוצאה רוע לבטלה, שקלקל מכם לגמרי. ולכן

עֲכַשׂו בַיִמִי שׁוֹבָבִי"ם אֶלָו, שְׁהָם יִמֵי סְגָלָה,
וַיְכּוֹלִים לְפָעֵל אֶצְלוֹ יְתַבְּרֹךְ הַכָּל, הַבָּה וְנִקְחַ עַצְמָנוּ
בַיּוֹדֵינוּ, הַבָּה נִתְחַזֵּר בַתְשׁוֹבָה שְׁלִמָה, וְאֵיךְ? עַל-יְהִי
שְׁנִקְנָה לְעַצְמָנוּ אֶת מִדַת הַסְּבָלָנוֹת, אֲרִיכָות אַפִים.
יְשֵׁם מְאֻמֵר הַחָכָם: הַסְּבָל — תָקוֹן הַנְּפָשָׁה. זֶה תָקוֹן
שֶׁל אָדָם — עַל-יְהִי מִדַת הַסְּבָלָנוֹת, כְתוּב בָזָהָר
(חָלֵק ב' קְפָב). עַל הַפְּסָוק (אַיּוֹב יח, ד): "טָרַף נִפְשָׁו
בָאָפֹו", מַי שְׁכַעַסְנוּ טָרַף אֶת נִפְשָׁו בַיּוֹדֵינוּ, וְאֹמֵר
הַאֲרֵי ז"ל (שַׁעַר רַוחַ-הַקָּדֵש): עַל-יְהִי כָל פָגָם שֶׁאָדָם
חוֹטֵא, עוֹשֶׂה כְתָם עַל גַּשְׁמָתוֹ, וְיַכְלֵל לְמַחְקָה זוֹת
בְדִמְעוֹת, עַל-יְהִי שְׁבֹוכָה לְהַקְדּוֹשָׁ-בָרוּךְ-הָו־א,
וְגַמְחֵל לוֹ. אָבֵל אָמָדָם בְכֻעַט, נִתְהַקִּים אֶצְלוֹ: טָרַף
נִפְשָׁו בָאָפֹו, שְׁמַאֲבֵד נִפְשָׁו לְגַמְרִי, אוֵי לוֹ וְאוֵי
לְנִפְשָׁו שֶׁל אָדָם, שַׁהְוָא פָמִיד בְכֻעַט וְרַצִיחָה.
וְאֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְדּוֹשִׁים (דִבְרִים רְבָה, פָרָשָׁה ג', סִימָן
יא): אָפֹ וְחַמָּה מַלְאָכִי תְּבָלָה הָם; רֹאִים בְנֵי-אָדָם
הַשְׁרוֹנִים בְעַצְבִים, צֹעֲקִים וְצֹוֹחִים, וְאֵינָם קוֹלְטִים,
שְׁאָפֹ וְחַמָּה שְׁהָם מְלָאכִים מְשִׁחִיתִים — נִכְנְסָו בּוֹ,
וּמְזָה בָא לְפָגָם הַבְּרִית — הַוְצָאתָת זָרָע לְבַטָּלה,
וְעַל-כֵן דִיקָא עֲכַשׂו בַיִמִי שׁוֹבָבִי"ם, יִכְלִים לְמַקֵן
הַפָּגָם הָזָה, "סְגִלַת שׁוֹבָבִי"ם" זֶה עוֹלָה עַל הַכָּל,
נִתְנוּ לְנוּ אֶרְבָעִים יוֹם לְתַקֵן אֶת הַחַטָא הַמְגַנָה הָזָה,

הבה נקח על עצמנו מDat היפותנאות, לא להכנס בעצבים. חכמינו הקדושים אומרים (עין שבת קה): על הפסוק (תהלים פא, י): "לא יהיה לך אל זר" – שלא תהיה נוח לבטח, אשר זה עבודה זהה, כי המאמין האמת, שמאמין שהכל ממנו יתברך, אף פעם לא יהיה בבטח, כו"א לו מادر על העולות רעגמת הנפש שגורמים לו, אבל הוא בורח אל הקדוש ברוך הוא ובורח לפניו, ריוֹרָע, שምילא לא יוכל לפעול בלבדי רצונו יתברך, וזה סוד התפלה ומה התבוזדות שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ז, חלק ב', סימן כה), שזה עולה על הכל, דהיינו שאדם ילה למקום פניו שאין שם בני אדם, וידבר אל הקדוש ברוך הוא בשפת האם שלו כדי איש אל רעהו והבן אל אביו; ובזה מעלה שעשועים כאלו לפניו יתברך, שלאulo מימות עולם. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ז, חלק ב', סימן ק'), שכל הצדיקים לא הגיעו למדרגתם, אלא על ידי התבוזדות, שהtbody לפניו יתברך. ולכן איך יש לנו זמן לריב עם הזילת? איך יש לנו זמן לגנוב את הזילת? דבר זה עליינו לזכור, שכתוב (ניאורא א, ב): "אדם כי יקריב מכם קרבן". מהו מכך? ראשית תבות: מידה, בנגד מידה, אדם חושב شيء גנוב מזילתו בסוף,

וככל-כך שמהם, שהצליח להטעת את הבריות ולהוציא מיהם כסף, ועושה עולות לבני-אדם, לאינו קולט, שיישלם על כך מחיר כבד מאד, כי יקריב קרבן שלא תאר ושער כלל, שזהו מה שפטוח: "אדם כי יקריב מכם קרבן", הינו שיקבל מדה בוגר מדה. ולכון אומרים חכמים הקדושים (מגלה יב): במדה יש אדם מודד — בה מודדים לו. אדם אינו קולט, שמה שעושה — יקבל בחזרה, אבל לעיתים זה לוזם זמן. הצדיקים סובלים מרשעים ארורים, נואפים כלבים, ולצדיקים כואב מאד, ובאים וボאים לפניו יתברך. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ז, חלק א', סימן ח'), שהקדוש-ברוך-הוא מאיריך אףו, ולבסוף גביה דליה. ואומרים חכמים הקדושים, אכן מהותיו של הקדוש-ברוך-הוא מדה בוגר מדה. ולכון דיקא בימים אלו של "סגולת שובביים" עליינו לפשפש במעשינו, אם אין בידינו כסף גזלה, או כסף צדקה שעדיין אין מתחזיקם בידינו, כי אנחנו נתקן את הגנבה והגזלה אם נתזירה תכף-ומיד. וכן אם אין חיבים חובה לבני-אדם, עליינו לפרטם, אם הבתחנו להן הצדקה — עליינו לשלים. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוֹהָרֶז, חלק א', סימן רס): עקר תיקון הברית — הוצאה גרע

לבטלה, זה על-ידי צדקה, שזה מה שכתבוב במשכן (שמות לה, כב): "וַיְבָא אֲנָשִׁים עַל הַנֶּשֶׁים", שזה סוד זוג, על-ידי שטורמים הצדקה לבניין בית המקדש מעט, שאלו בתיogenous וכתיב מדרשות, כמו שכתבוב (יחזקאל יא, טז): "זֶה אָהִי לָהֶם לִמְקָדֵש מְעַט" — אלו בתיogenous וכתיב מדרשות שבבל (מגלה כט). בזה מתקנים את החטא המגנה של הוצאה רעה לבטלה, כי אדם היה צריך להשפיע במקום שהיה צריך להשפיע, היסוד היה צריך לבוא על המלכות, וזהו הפריד את היסוד מהמלכות, ולכון עקר תקון פגם הבrait — הוצאה רעה לבטלה — לerroות הצדקה. ולכון כל אחד ואחד מאיתנו צריך להרתם עתה ולאאת הצדקה, ובפרט בימי שובבי"ם הלו, "סְגָלָת שׁוֹבְבִי"ם", שהוא סגלה לתקן חטא זה של הוצאה רעה לבטלה, כל אחד ואחד מאיתנו מכרח לקבל על עצמו, שהוא יוצא הצדקה על-כל-פנים פעם אחת בשבוע, כדי לעזר לבנות את בית-המקדש מעט, שהוא בית-הכנסת ובית-הסדר שביבניאל עיר ברסלב, שאנו רואים, כי הסמ"ה-מ"ם עומד על זה חזק מאד, לאתן לבנות בית-הכנסת כזה, שכל נשות ישראל יכולו להתפלל בו יחד, הרי יש בתיogenous וכתיב

מדרשות, אבל הם פרוידים, עדות עדות, פלגים פלגים, בית-המדרשה כזה שיוכלו לשבת וללמוד כל מיני עדות, כל מיני אנשים שיש להם דעת אחרות יתאחדו בבית-הכנסת אחד, שייתאספו כל מיני נסחים ויתפללו במקום אחד, זאת הסמ"ד-ם לא יתן, ואני עדים לאשר קורה אצלנו, שאנו רוצים לבנות בית-הכנסת כזה, שייהי כולל מכל הנשחים, והסמ"ד-ם עזב את כל העולם כלו, ולקח עצמו רק עליינו, שבר אותנו מבית ומבחן, אבל לא יועיל לו שום דבר, כי אם נהיה עקשנים, ונדע שהוא התקון שלנו, התקון הבrait – זה צדק, כדי לבנות בית-המדרשה שם יולדות תורה, לבנות בית-הכנסת, שם יתפללו כל הנשחים, ולא יהיה הפרש בין אשכנזים וספרדים, תוניסאים ומרוקאים, טימנים ופרסים, אין אצלנו כלל השתיות הלו, לנו בנים לפניו תברך, כמו שבתוב (דברים יד): "בנים אתם להוויה אלקיים", אם נצא פעם בשבעה להפיין את אור הצדיק האמת בעולם ונלה לצדקה, זה התקון הבrait שלנו, ואני יכולם לקים זאת, אם יהיה לנו רצון חזק מאד. ולכן נוהגים החסידים, שבכל שביע קובעים יום אחד, שביום זה הולכים לצדקה במסירות נפש הכי גדולה, ואם מקבלים

בזינות ועלבונות, יודעים שזהו תקון העברה. ולכן כל אחד ואחד מאננו צריך לקבל על עצמו עכשו לצאת עם בשבע לצדקה, באופן שנזכה לבנות את ותמים את בית-הכנסת ובית-המדרש, שהספ"ד-ם וגנדי דליה כל-כך מונעים לארכו ולרחבו שלא יבנה. אין איש יכול להתחמק מזה, ומסכן מי שמתהמק – גורם עניות לעצמו, כי מקלקל יותר וייתר דעתו, והעניות נמשכת עליו, כי אומרים חכמינו הקדושים (נדרים מא): אין עני אלא מדעת; כל העניות באה מהעד רעת, שאין מפירים את הקדוש-ברוך-הוא. ולכןימי שוביים הלו עליינו לתקן מחת הפעס וקריצ'ה, שבדרך כלל מי שהוא רגנן, אין רוצח לתן הצדקה. כי מהי הצדקה? רחמנות על עני ואביו ונתינה לו, לא-כן פען רוצח אומר: אני עבדתי כל-כך קשה על הפסף, ואיך אtron לך?! וככל שהוא יותר פען, הוא יותר רחוק מצדקה ומרחמנות. ולכן עליינו לעיקר מאננו בימים אלו את הריצ'ה והפעס שלנו, ונזכה להגיעה לסבלנות, ונרביה הצדקה, ויום אחד בשבע נצא בעבר הצדקה, הלא האר"י זיל אומר, שעל כל חטא של הוצאה זרע לבטלה ארכיכים להטענות פ"ד תעניות, שמנים וארבעה ימים, מי יכול לصوم

כל-כך הרבה ימים, הלא כשלינו לصوم יום אחד, קשה לנו מאד, ואני מצפים שישתים היום ונוכל לאכל, וזה בصوم אחד, ומכל שכן שמונחים וארבעה ימים לصوم, מי יכול לעשות דבר כזה? ! ואם חטא אדם עשר פעמים, הרי צריך לصوم שמונה מאות וארבעים יום — כשלש שנים כום, מי יכול לصوم כל-כך הרבה הרבה? ! וכי שהחטא יותר מעשר פעמים, כמה פעמיים, צריך לصوم שמונה אלפים וארבע מאות יום, כמה שנים צריך לחיות כדי לصوم כל-כך הרבה צומות? ! מי יכול לעמוד בזאת? ! ולכון כתוב (הניאל ד, כד): "וְתַחֲטֵךְ בָּצֶדֶקָה פְּרָק", על-ידי צדקאה בקדוש ברוך הוא מוחל לאדם, כי צדקאה זה אמונה, וכמו בא בדברי ריבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ז, חלק א', סימן לא): "וּבְרִיתִי בְּאֶמֶת לוֹ", שבירות ואמונה תלויות זו בזו, ואמונה זו צדקאה, כמו שכותב בראשית טו, ו: "וְהִאֱמִין בְּהָיוֹת וַיַּחֲשַׁבְךְ לוֹ צֶדֶקָה", צדקאה ואמונה היא בהא תליא, ושניהם תלויים בברית, ואמרין עקר תקון הברית — לאת צדקאה. ולכון עליינו לקבל על עצמנו עכשו פעם בשבוע לאת צדקאה במשירות נפש הכי גודלה, כדי לבנות בית-הכנסת בזאת, שהוא בית-מקדש מעט, שם יוכלו להתפלל כל נשות ישראל מכל

סְגָלָת שׁוּבָבִי"ם

העדות, שזה ביהת-הכנסת ובית-המדרש של רבנו ז"ל, ובאייה בית-הכנסת ובית-המדרש שאומרים: ספדים אינם רצויים פה, ערכיהם לידע, שאין זה בית-הכנסת ובית-המדרש של רבנו ז"ל. כי רבנו ז"ל הוא מטהה לכל נשות ישראל, ואיננו מצמצם אצל שום בן-אדם ולא בשום מקום. עליו לבנות בית-הכנסת כזו שהיא שייך לכל נשות ישראל. ולכן אנו רואים, שהסתמך דמיון רק רוצח לעקר אותנו לגמרי. באו ונתחזק ונתחדר יתמר באחדות אמתית, ונאהב אחד את השני, שזה התקיןucci
גדול לפוגם הברית, ועל-ידי-זה שנהיה באחדות ונעוז איש לרעהו, ונרביה בצדקה, ונמסר נפשנו לבנות בית-הכנסת ובית-המדרש על שם הצדיק האמת ביבנאל עיר ברסלב, שבו יוכל להתפלל כל העדות וכל הנשות, כein שהוא בבית-המקדש, על-ידי-זה גזחה להגאל בגאלה השלמה במחירה בימינו, אמן ואמן!

תָּم וּגְשַׁלֵּם, שְׁבַח לְאָל בָּרוֹא עוֹלָם!